

svage grupper ikke kan blive, efter at en byfornyelse er gennemført, men er nødt til at flytte. Det er ikke hensigten med byfornyelse, og derfor ønsker vi, at vi får huslejerne ned på et niveau, der sikrer, at de oprindelige beboere er i stand til at blive, også efter at et område er byfornyet.

Det sidste ændringsforslag, vi har forhandlet om, har været om at finde en enklere støtteform. Det er ret teknisk indviklet, men tanken var at prøve at udbetale tilskuddet her og nu i stedet for den meget lange periode – igen for at skabe mere ensartethed, mere klarhed, mere enkelhed over finansieringen i byfornyelsen.

Vi har forhandlet meget. Nogle af de ting, vi har forhandlet, genspejler sig i de tekster, der nu ligger i lovforslaget, det skal jeg ikke lægge skjul på, så på den måde har det dog nyttet lidt. Desto mere ærgerligt er det, at regeringen og boligministeren endte med at lave en aftale med de borgerlige, som betyder, at vi ikke får den gode byfornyelseslov, vi gerne havde set. Når det her er af principiel vigtighed, er det jo også, fordi vi med de beslutninger, vi tager lige nu, ved, at vi skal diskutere lejelov i næste samling, og dermed er vi i virkeligheden med til at tegne de lange principielle linjer for fremtiden.

Og jeg vil godt spørge boligministeren direkte: Betyder det her, at man også kan regne med, når vi skal diskutere fremtidig lejelovgivning, at man også dér vil anerkende det princip, at ejere, som undlader at bruge de penge til vedligeholdelse, som lejere én gang har betalt for vedligeholdelse, så bliver kvitteret for det endnu en gang?

Det er dog et fantastisk princip at belønne den part, der undlader at løse den opgave, som lejerne har indbetalt til, ved at de får lov til at opkræve de penge endnu en gang, dels i form af husleje efter et byfornyelsesprojekt og dels i form af stigende offentlige udgifter. Det finder vi et umoralsk projekt.

Jeg skal runde af med at antyde, at jeg synes, det er dybt ærgerligt, at regeringen, Socialdemokratiet og De Radikale med det her har vendt sig til den forkerte side. Det var ikke mangelen på vilje. Vi var formentlig et sted, hvor vi godt kunne have nået et resultat. Det beklager jeg at vi ikke nåede. Jeg synes, det er ærgerligt, også fordi jeg er bange for, at man på det her område er på vej til at forlove sig med de borgerlige i forhold til at give udlejerne ganske stor præmiering på det at eje huse. Det synes vi ikke de fortjener. Vi tror, det vil give meget store flaskehal-

se, nemlig i lædervarebranchen, hvis de, altså udlejerne, skal have de meget store formuer, for de skal jo ud at købe nye tegnebøger alle sammen, når de nu får de her mange penge.

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg skal sige, at fra Socialdemokratiet kan vi også beklage, at vi ikke nåede til fuld enighed, men sådan er det jo, når man stiller ultimative krav og ikke vil bøje af på noget som helst, så er der jo et eller andet tidspunkt, hvor vandene skilles. Det var vist det, der var tilfældet.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Blot en korrektion: Vi stillede ikke ultimative krav. Vi fremlagde en stribe ændringsforslag undervejs. Vi nævnte allerede under førstebehandling også i forhold til de fem punkter, jeg har ridset op, hvad der var afgørende for SF, og når vi ikke får noget af det, der for os er de afgørende punkter, er det klart, at vi ikke laver et forlig. Så vælger regeringen i virkeligheden selv at lave et forlig med de borgerlige. Det synes jeg er ærgerligt.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det forslag, som vi står med foran os, nr. L 197, lov om forslag til lov om byfornyelse, vil sikkert få den skæbne, som mange forgængere i samme branche har fået tidligere. Det vil blive et af de lovforslag, som vi som politikere kan gå og dukke hovedet over hele sommeren, når den undrende offentlighed og journalisterne får brækket det her juridiske makværk fra hinanden og man finder ud af, hvilke fortolkningsmuligheder der er tale om, hvilke uafklarede aftaler der ligger bag ved det, og når man finder ud af, hvilken inkonsistens og indbyrdes uenighed der er imellem de forskellige paragraffer.

Det er desværre ikke nogen ny situation hverken for Folketinget eller for Boligministeriet og dets embedsmænd. Det er snart sagt det, vi er vant til. Det bliver det dog ikke mere tilfredsstillende af.

Når man ser på, hvornår det her forslag blev fremsat – og jeg tvivler ikke på, at boligministeren har været flittig og særlig om natten; det bærer mange af paragrafferne præg af – så må man sige, at et så kompliceret område havde fortjent en længere behandlingsperiode, en meget længere behandlingsperiode.